

856.

Z Pržna.

Bart. I. 39.

Dyž mně by-lo o-sum-de-sát o-sum let, za-ča-la mně
 má hla-věn-ka še - di - věť, hla-věn-ka od sta-ro - sti,
 a bra-da od šel-mov-ství, tenkrát by-lo po-sled-ní na - ší
 ra - do - stí.

· Dyž mně bylo osumdesát osum let,
 začala mně má hlavěnka šedivět,
 hlavěnka od starosti,
 a brada od šelmovství,
 tenkrát bylo poslední naší radostí.

A už sem já ty střevíčky zedrala,
 co sem od svého milého dostala,
 a to bylo v pondělí,
 po provodní neděli,
 tenkrát bylo poslední naše lúčení.

857.

Z Ořechova.

Před ol - tá - - řem stála, pilně se vy-zna-la a své-mu
 mi - lé-mu ru-či-čku po-da-la : Já nechci žádného,
 jen své-ho mi - lé-ho do nej-del - - ší smr-ti za man-že-
 la své-ho.